

Arrest

nr. 348 585 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 28 april 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 5 mei 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 oktober 2024 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming.

1.2. Op 11 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger afkomstig uit het district Baraki Barak (provincie Logar). Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet.

In 1399 (afhankelijk van de maand ergens in 2020 of 2021) werd u lid van de ALP, doch herinnert u zich niet meer in welke maand u toen bent gestart. U was actief voor de ALP tot de machtsovername van de taliban in augustus van 2021. U was deze hele periode actief in Baraki Barak. U herinnert zich niet wanneer u exact de wapens heeft neergelegd. Uw vader werkte voor de nationale politie in Afghanistan en is voor de machtsovername vermoord door de taliban.

De taliban is nadat u het land heeft verlaten naar u thuis gekomen. Bij dit bezoek hebben zij uw moeder geslagen op haar gezicht.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2024.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw werk voor de ALP.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een Iraans paspoort en vliegtickets, een treinticket uit Duitsland, een certificaat van uw werk, uw bankkaart en ALP-badge, vier foto's van u tijdens uw werk voor de ALP, zeven foto's van u tijdens uw reis naar België, documenten van uw vader, bankkaarten, e-taskara's van uw familieleden, uw huwelijksakte, de taskara van uw vrouw en uw e-taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban omwille van uw beroepsactiviteiten voor de Afghan Local Police [ALP] (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 05.11.2025, hierna CGVS, p. 7).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw aangehaalde beroepsactiviteiten voor de ALP. Allereerst biedt u geen duidelijk zicht op de periode van uw tewerkstelling. U werd gevraagd wanneer exact u in dienst trad voor de ALP en u kan enkel het jaar 1399 geven (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de maand van uw indiensttreding stelt u louter dat u zich de maanden niet kan herinneren omdat u niet opgeleid bent (CGVS, p. 8). Daarbij stelt u tevens dat u werkte tot 2021, waarbij u niet het jaartal gaf in de Afghaanse kalender (CGVS, p. 8). Ook hier kan u niet zeggen tot welke maand u heeft gewerkt (CGVS, p. 8). Ook van iemand die geen scholing genoten heeft, kan er verwacht worden dat deze concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over het begin en het einde van de werkzaamheden die hij zelf zou hebben uitgeoefend, te meer u volgens uw verklaringen één jaar was tewerkgesteld in het checkpoint gelegen in uw eigen district, in het laatste jaar dat u verbleef in Afghanistan.

Daarenboven kan u slechts zeer beperkte en voor de hand liggende informatie over uw vermeende functie meegeven, zoals het feit dat u aangeleerd werd te schieten met een Kalasjnikov, alsook leerde marcheren en hoe om te gaan met personen (CGVS, p. 11). Echter schiet u duidelijk tekort wanneer u naar specifieke informatie wordt gevraagd. Zo kan u over de inhoud van uw functie slechts rudimentair vertellen dat u bevelen moest opvolgen van uw commandant, en ook dat u moest bewaken en patrouilleren (CGVS, p. 11).

Het Commissariaat – generaal vraagt u om dit toe te lichten: u voegt eraan toe dat de commandant naar het provinciekantoor ging en u bleef wachten in de rangerauto, en dat dit gold als een bewakingsopdracht (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd dan toe te lichten welke taken u nog had in de controlepost zelf, maar komt niet verder dan te stellen dat u moest bewaken of zou praten met vrienden en collega's als u vrij was (CGVS, p. 11). Gezien de beperkte toelichting die u gaf over uw werkzaamheden bleef het Commissariaat – generaal vragen naar meer verantwoordelijkheden die u had voor de ALP, waarop u zei dat u geen andere zaken deed (CGVS, p. 11). Pas als het CG zelf vraagt of u mogelijks ook moest patrouilleren stelde u dat u dit inderdaad ook moest doen, als de commandant hiertoe de opdracht gaf (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u zich pas in tweede instantie, nadat het CGVS hiernaar informeert, herinnert dat u ook diende te patrouilleren. Het CG vroeg voorts verdere toelichting bij uw bewakingsopdracht. Hierop herhaalt u gewoonweg dat u moest bewaken, dat dat de taak was en dat u shiften had, dat soldaten dat moesten doen als hun taak en dat dat hun plicht was (CGVS, p. 14). U beperkt zich met andere woorden tot een zoveelste vage herhaling van hetgeen u daarvoor al zei, namelijk dat u louter zou bewaken, en waarbij u bovendien niet antwoordde op de vraag waartegen u dan moest bewaken (CGVS, p. 14). Zulke algemene en weinig doorleefde verklaringen roepen vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van het profiel dat u zich aanmeet. Gezien u actief was in uw eigen regio en deze functie meer dan een jaar zou hebben uitgeoefend, is het niet aannemelijk dat u niet verder komt dan deze zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van uw werk.

Gezien deze bijzonder beknopte verklaringen vraagt het CGVS andermaal wat u dan nog deed in de controleposten buiten het houden van toezicht. Hierop stelt u dat er niks anders te doen viel, behalve het opvolgen van bevelen (CGVS, p. 14). U stelt dat als u een order kreeg, u het bevel zou opvolgen, ongeacht wat de taak ook was (CGVS, p. 14). Opnieuw concretiseert u niet welke taken u dan werden toebedeeld of welke bevelen u moest opvolgen. Als u naar buiten moest gaan, in het kader van een bevel, waren alle gevolgen van acties die jullie ondernamen ook jullie verantwoordelijkheid, zo voegt u er nog aan toe (Ibid.). Ook dit is zeer algemeen en allesbehalve verhelderend. Waarom u zoveel moest bewaken wordt tijdens het onderhoud geenszins duidelijk. U heeft het weer over 'jullie taak en plicht', alsook zegt u dat soldaten moeten bewaken en patrouilleren en vermijden dat er iemand iets zou gooien in jullie richting (CGVS, p. 14). Het gegeven dat u niet meer zou hebben gedaan in de controlepost dan instaan voor de bewaking, en u niet verder komt dan deze bijzonder vage en algemene verklaringen die u tot in het oneindige herhaalt, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden beroepsactiviteiten.

Bovendien zijn uw verklaringen over incidenten of gevechten die u in de periode zou hebben meegemaakt ook zeer ontoereikend en niet doorleefd. U verklaart in dit opzicht dat de taliban u heeft aangevallen tijdens een patrouille (CGVS, p. 12). U werd gevraagd om hierover zo uitgebreid mogelijk te vertellen. U stelt dat u op patrouille was bij een meisjesschool, hierbij werden u en een collega aangevallen. Het CG moest u blijven vragen stellen om meer te weten te komen over dit beweerde incident. Uiteindelijk verklaart u dat u het bewustzijn verloor toen er een bom ontplofte. U stelt gewoon dat u wakker werd in het ziekenhuis van Kaboel (CGVS, p. 12 & 13). U werd gevraagd hoe de aanval van de taliban werd afgeslagen, hoe u de aanslag overleefde, hoe de exacte omstandigheden van de aanval eruit zagen, hoeveel talibanleden er deel van uitmaakten, of er ondersteuning kwam van andere diensten of wanneer dit incident gebeurde, maar op elk van deze bovenstaande vragen bleef u het antwoord schuldig. Telkenmale stelt u dat u het niet wist omdat u het bewustzijn verloor en u aldus niet kon weten wat er gebeurde (CGVS, p. 13). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een doorleefd, gedetailleerd verslag van het gevecht. Uw totaal gebrek aan interesse in hoe u in veiligheid bent geraakt, nadat u het bewustzijn verloor tijdens een aanval van de taliban, ondermijnt uw geloofwaardigheid andermaal in zeer ernstige mate. U werd geconfronteerd met deze hiaten in uw kennis over het incident, en het CG vroeg waarom u niet heeft gevraagd aan uw collega's hoe u de aanval heeft kunnen overleven (CGVS, p. 14). U stelt louter dat u dit niet heeft gevraagd want "het was niet serieus voor mij, het was niet belangrijk voor mij om te vragen" (CGVS, p. 14). Dergelijke opmerkingen ondermijnen de ernst en geloofwaardigheid van dit incident, en wekken veeleer de indruk dat u dit alles verzonnen heeft.

Hierbij aansluitend valt het op dat u andere beschietingen en incidenten in dezelfde korte en algemene antwoorden beschrijft. U werd gevraagd naar concrete incidenten die u had meegemaakt terwijl u bewaakte, doch had u nooit iets meegemaakt tijdens het bewaken (CGVS, p. 14). Dit is al opmerkelijk, gezien dit uw voornaamste hoofdtaak was gedurende uw activiteiten voor de ALP. Tegelijk stelt u ook dat de checkpoint werd beschoten met raketten. Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat er nooit iets gebeurde. Het CG vraagt dan hoe vaak u dit heeft meegemaakt en dan stelt u louter dat u dit niet weet (CGVS, p. 14). Uw verklaring hiervoor is dat u dit niet kan weten omdat het ging over een gevechts- of oorlogssituatie. Dit kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring worden beschouwd. Mocht u daadwerkelijk beschoten zijn met raketten, kan er verwacht worden dat u zich deze momenten wel voor de geest kan halen. U wordt voorts ook gevraagd wat u moest doen als er mortieren werden afgeschoten (CGVS, p. 15). Hier komt u niet verder dan te stellen dat u een plaats moest zoeken om te schuilen en iedereen zijn leven moest redden, "je kon namelijk niet tegen een mortier zeggen dat het moest stoppen" (CGVS, p. 15). Ook hier kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u een specifiek proces moest volgen en u hierover doorleefd kan vertellen, doch schiet

u hier andermaal te kort. Er mag van een lokale verdedigingspost worden verwacht dat de personen die deze bemannen, meer doen dan louter schuilen voor de vijand. Ook als u wordt gevraagd of u heeft gevochten tegen de taliban, kan uw antwoord geenszins overtuigen. U komt niet verder dan te stellen dat u soms werd opgeschrikt door een verrassingsaanval, maar dat u niet mocht terugschieten omdat er burgers in de buurt waren (CGVS, p. 15). U moest dan in de lucht schieten, om zo de taliban weg te jagen. Van een verdedigingspost mag nochtans worden verwacht dat er meer verzet wordt geboden.

Voorts blijkt uit objectieve informatie ook dat de ALP als doel had om de veiligheid te verbeteren in rurale zones die het Afghaanse Nationale Leger (Afghan National Army, ANA) en de ANP (Afghan National Police, ANP) niet konden bereiken of waar hun aanwezigheid onvoldoende was om de veiligheid te garanderen. Lokale strijdkrachten dienden te verhinderen dat opstandelingen infiltreerden in rurale regio's. De ALP werd namelijk ingezet in dorpen die feitelijk bedreigd werden. Daarbij valt op dat u totaal geen kennis hebt van de taliban in uw regio, hoewel uit bovenstaande taakomschrijving van de ALP duidelijk blijkt dat dergelijk kennis cruciaal is. Zo kan u geen namen geven van talibanleden in de regio en wist u niet hoe sterk hun aanwezigheid was in de regio (CGVS, p. 10). Allemaal verklaringen die niet stroken met de informatie en verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Nog andere zaken tonen aan dat u niet actief bent geweest bij de ALP. Zo kan u bijzonder weinig vertellen over uw eigen commandant. U verklaart louter dat hij [K.K.] heette en dat u niets durfde vragen aan hem (CGVS, p. 14). Dit omdat als u iets vroeg aan hem, en er gebeurde iets met uw commandant, u verantwoordelijk kon worden geacht omdat u deze informatie had gevraagd (CGVS, p. 14). Een uitleg die kant noch wal raakt. Bovendien blijkt ook dit in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt dat de ALP georganiseerd was in relatief kleine eenheden in dorpen waarbij er tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit. Doorgaans werden ALP-eenheden gemobiliseerd door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap (zie COI: ontbinding van de ALP, p. 13, toegevoegd aan uw administratief dossier [AD]). Over de taken van uw commandant blijft u bovendien wederom vaag en stelt u dat hij jullie werk gaf en de planning opmaakte (CGVS, p. 11). Dat u niets durfde vragen aan uw commandant, met wie u iedere dag zou hebben samengewerkt gedurende uw periode voor de ALP, bevestigt nogmaals dat uw verklaringen over uw activiteiten niet geloofwaardig zijn.

Daarenboven toont objectieve informatie aan dat de aankondiging tot ontbinding van de ALP er kwam in september 2020 en dat de ALP in het eerste kwartaal van 2021 al voor een groot stuk opgedoekt was (zie COI: de ontbinding van de ALP, p. 12 en 19, toegevoegd aan uw AD). Zelf verklaart u dat de ALP wel nog bestond tijdens uw tewerkstelling en dit tot op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 15 & 16). U werd voorgelegd dat de ALP op dat moment niet meer bestond. Echter verklaart u louter dat dit in uw regio wel zo was (CGVS, p. 16). U wordt wederom geconfronteerd met het gegeven dat sedert oktober 2020 werd aangekondigd dat de ontbinding er zat aan te komen. Opnieuw ontkent u dit en stelt u vlakaf dat dit niet het geval was (Ibid.). De lokale politie was niet ontbonden, er werd enkel van uniform veranderd en naam, doch zou de al de rest hetzelfde zijn gebleven (Ibid.). Het louter ontkennen van objectieve informatie die stelt dat de ontbinding grotendeels was voltooid in het eerste kwartaal van 2021 is dan ook geen ernstig argument of een verschoningsgrond.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als behorend tot de lokale ordetroepen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met de taliban.

Verder dient het volgende gezegd te worden over de activiteiten van uw vader. Zo stelt u dat u dat uw vader is vermoord omwille van zijn werk voor de ANP, en vreest u ook vermoord te worden omwille van uw werk (CGVS, p. 7). Over het werk van uw vader kan u weliswaar niet zeggen wanneer hij hiermee is begonnen, hoe lang hij dit heeft gedaan, of wat uw vader zelfs deed in het district Baraki Barak (CGVS, p. 16). Dit is bijzonder vaag. Tevens verklaart u dat uw vader is vermoord voor de machtsovername, doch kan u niet stellen wanneer exact dit was en wat er is gebeurd (CGVS, p. 17). Het enige dat u kan verklaren is dat uw vader door de taliban werd neergeschoten en zijn wapen is afgenomen (Ibid.). Dergelijk relaas overtuigt geenszins. Bovendien brengt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat de beweerde activiteiten van uw vader zouden afstralen op u, of dat uw familie hierom problemen kent.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara's van u en uw familieleden en de huwelijksakte bevestigen uw identiteit en nationaliteit en die van uw gezinsleden. Echter zijn dit zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. U

legt ook een (vals) Iraans paspoort neer waarmee u heeft gereisd, alsook vliegtickets, een treinticket uit Duitsland en zeven foto's van u tijdens uw reis. Deze stukken zeggen iets over uw reisweg, niet meer en niet min. De documenten van uw vader en de documenten van uzelf, meer bepaald een certificaat van uw werk, uw bankkaart, ALP-badge en vier foto's van u tijdens uw werk voor de ALP, kunnen uw geloofwaardigheid enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Hierbij dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op elke bijzondere vaststellingen met betrekking tot uw documenten. Zo valt op dat op de foto's die u neerlegt over uw werk duidelijk tekenen van bewerkingen zijn vast te stellen. Zo lijkt u op één van de foto's groter dan dat u werkelijk bent, en wordt u hiermee geconfronteerd (CGVS, p. 17 & 18). U weerlegt deze vaststelling door louter te stellen dat er geen verschil is en dat u die persoon bent (CGVS, p. 18). Uw loutere ontkenning weerlegt de vaststellingen van het CGVS niet. Tevens is de belichting op uw gezicht anders dan de personen rondom u, hetgeen u opnieuw louter ontkent (CGVS, p. 18).

Op een andere foto, waar u alleen op staat, blijkt duidelijk dat uw gezicht op de foto is geplakt (CGVS, p. 18). De gehele foto is in lage kwaliteit en de pixels zijn zichtbaar, doch is uw gezicht kraakhelder en is er geen enkele pixel meer zichtbaar in de regio van uw gezicht. U wordt geconfronteerd met deze vaststelling, wederom stelt u louter dat dit niet het geval is en dat u de Belgische overheid niet probeert te bedriegen (CGVS, p. 18). Echter kan niet worden ontkend dat de vervalsingen zeer opzichtig zijn.

Hetzelfde relaas bij uw bankkaart en ALP-badge die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag. Wederom zijn er tekenen van fotobewerking, zo heeft u op de bankkaart een (te) lange nek terwijl u op de ALP-badge geen zichtbare nek heeft (CGVS, p. 18). Tevens klopt de uitlijning op uw bankkaart niet. Andermaal ontkent u dat er met de stukken werd geknoeid (CGVS, p. 18). Dat u evenwel meent de asielinstanties te kunnen bedriegen met dergelijke amateuristische bewerkingen, is niet ernstig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en

het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien

van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van:

- artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste punt “Onderzoek van de persoonlijke vrees waarop verzoeker zich beroept in het licht van artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980” uit verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en probeert deze te weerleggen. In een tweede punt “VREES VAN VERZOEKER INGEVOLGE VERWESTERING” gaat hij in op zijn vrees door de taliban als verwesterd te worden beschouwd waarbij hij algemene landeninformatie bespreekt en wijst op zijn verblijf in België. In een derde punt “Onderzoek van verzoekers vrees in het kader van de subsidiaire bescherming” wijst verzoeker op artikel 48/4, lid 2 (b) van de Vreemdelingenwet en haalt hij bronnen aan waarbij hij uitlegt dat deze melding maken van gedwongen terugkeerders die omwille van hun profiel ernstige mensenrechtenschendingen ondergaan in Afghanistan en op het repressief regime van de taliban. Hij betoogt “Met andere woorden, het relevante analytische kader is vandaag niet alleen dat van willekeurig geweld, maar veeleer dat van het risico op ernstige actorbased schade door, dat op een individuele basis moet worden beoordeeld, in het licht van repressieve praktijken en de evoluerende normen van het regime” waarna hij de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan bespreekt.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 28 april 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

2.2.2. Op 5 mei 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over als reactie op voormelde aanvullende nota van verweerder samen met “*bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in AFGHANISTAN*” waarbij hij blijkens de inventaris volgende stukken voegt:

- “1. Lessen Nederlands – attest Ligo 2025-2026;
- 2. loonfiches 2025;
- 3. gelegenheidswerk 2026.”

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds

beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de voormalige Afghaanse lokale politie (hierna: de ALP) en omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor de voormalige Afghaanse nationale politie (hierna: de ANP). Verzoeker verklaart dat zijn vader voor de machtsovername door de taliban werd vermoord.

Verweerder stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden voor de ALP, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de eruit volgende problemen met de taliban. Hij baseert zich daarvoor op volgende schragende vaststellingen:

- (1) Verzoeker kan over de inhoud van zijn vermeende functie slechts rudimentair vertellen dat hij bevelen moest opvolgen van zijn commandant, en ook dat hij moest bewaken en patrouilleren. Hij concretiseert niet welke taken hem werden toebedeeld of welke bevelen hij moest opvolgen.
- (2) De hiaten in verzoekers kennis over een incident dat hij stelt te hebben meegemaakt waarbij hij tijdens een patrouille aan een meisjesschool werd aangevallen door de taliban en zijn totaal gebrek aan interesse over hoe hij in veiligheid raakte en dit incident overleefde ondermijnen de geloofwaardigheid van dit incident.
- (3) Verzoeker heeft totaal geen kennis van de taliban in zijn regio hoewel uit de taakomschrijving van de ALP die blijkt uit objectieve landeninformatie volgt dat dergelijke informatie cruciaal is. Verzoeker kan geen namen geven van talibanleden in de regio en wist niet hoe sterk hun aanwezigheid er was.
- (4) Verzoeker kan enkel vertellen dat zijn commandant K.K. heette en ook over de taken van zijn commandant blijft hij vaag.
- (5) Uit objectieve informatie blijkt dat de aankondiging dat de ALP zou worden ontbonden plaatsvond in september 2020 en dat de ALP in het eerste kwartaal van 2021 al voor een groot deel was opgedoekt. Verzoeker verklaart echter dat de ALP wel nog bestond tijdens zijn tewerkstelling en dit tot op de dag van de machtsovername. Hij stelt dat de ALP niet werd ontbonden maar enkel werd veranderd van uniform en naam, voor het overige bleef alles bij het oude.
- (6) Voor wat betreft het werk van verzoekers vader voor de ANP weet verzoeker niet wanneer hij hiermee is begonnen, hoe lang hij dit heeft gedaan of wat hij deed in het district Baraki Barak. Ook weet verzoeker niet wanneer hij exact werd vermoord of hoe dit gebeurde. Bovendien brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou blijken dat de beweerdde activiteiten van zijn vader op hem zouden afstralen of dat zijn familie hierdoor problemen kent.
- (7) De door verzoeker neergelegde foto's van zijn werk, zijn bankkaart en ALP-badge vertonen tekenen van bewerking.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze vaststellingen aan

de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek die hij uit op de schragende vaststellingen (zoals supra opgelijst). Kritiek op overtollige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker over de inhoud van zijn functie of taken slechts rudimentair kan vertellen betoogt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met zijn analfabetisme, zijn ondergeschikte rol en zijn rurale afkomst.

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn takenpakket:

“[...] Zo kan u over de inhoud van uw functie slechts rudimentair vertellen dat u bevelen moest opvolgen van uw commandant, en ook dat u moest bewaken en patrouilleren (CGVS, p. 11). Het Commissariaat – generaal vraagt u om dit toe te lichten: u voegt eraan toe dat de commandant naar het provinciekantoor ging en u bleef wachten in de rangerauto, en dat dit gold als een bewakingsopdracht (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd dan toe te lichten welke taken u nog had in de controlepost zelf, maar komt niet verder dan te stellen dat u moest bewaken of zou praten met vrienden en collega's als u vrij was (CGVS, p. 11). [...] Het CG vroeg voorts verdere toelichting bij uw bewakingsopdracht. Hierop herhaalt u gewoonweg dat u moest bewaken, dat dat de taak was en dat u shiften had, dat soldaten dat moesten doen als hun taak en dat dat hun plicht was (CGVS, p. 14). U beperkt zich met andere woorden tot een zoveelste vage herhaling van hetgeen u daarvoor al zei, namelijk dat u louter zou bewaken, en waarbij u bovendien niet antwoordde op de vraag waartegen u dan moest bewaken (CGVS, p. 14). Zulke algemene en weinig doorleefde verklaringen roepen vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van het profiel dat u zich aanmeet. Gezien u actief was in uw eigen regio en deze functie meer dan een jaar zou hebben uitgeoefend, is het niet aannemelijk dat u niet verder komt dan deze zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van uw werk.

Gezien deze bijzonder beknopte verklaringen vraagt het CGVS andermaal wat u dan nog deed in de controleposten buiten het houden van toezicht. Hierop stelt u dat er niks anders te doen viel, behalve het opvolgen van bevelen (CGVS, p. 14). U stelt dat als u een order kreeg, u het bevel zou opvolgen, ongeacht wat de taak ook was (CGVS, p. 14). Opnieuw concretiseert u niet welke taken u dan werden toebedeeld of welke bevelen u moest opvolgen. Als u naar buiten moest gaan, in het kader van een bevel, waren alle gevolgen van acties die jullie ondernamen ook jullie verantwoordelijkheid, zo voegt u er nog aan toe (Ibid.). Ook dit is zeer algemeen en allesbehalve verhelderend. Waarom u zoveel moest bewaken wordt tijdens het onderhoud geenszins duidelijk. U heeft het weer over 'jullie taak en plicht', alsook zegt u dat soldaten moeten bewaken en patrouilleren en vermijden dat er iemand iets zou gooien in jullie richting (CGVS, p. 14). Het gegeven dat u niet meer zou hebben gedaan in de controlepost dan instaan voor de bewaking, en u niet verder komt dan deze bijzonder vage en algemene verklaringen die u tot in het oneindige herhaalt, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw voorgehouden beroepsactiviteiten.”

De Raad wijst erop dat van verzoeker, die beweert een jaar lang te hebben gewerkt bij de ALP, redelijkerwijze kan worden verwacht dat wanneer hij stelt dat zijn dagelijks takenpakket erin bestond te bewaken, te patrouilleren en bevelen op te volgen, hij dit concreet kan toelichten. In het gehoorverslag van het CGVS kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, verzoeker heeft proberen te bewegen tot het geven van meer toelichting door het formuleren van concrete vragen, het herhalen en herformuleren van vragen. Uit het gehoorverslag blijkt verder niet dat ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld gelet op zijn profiel. Er was ook bijstand van een tolk Dari en verzoekers advocaat was aanwezig. Noch verzoeker, noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS hebben opgemerkt dat de gestelde vragen verzoekers ongeschoold profiel te boven gingen toen hen op het einde van het persoonlijk onderhoud hiertoe de kans werd geboden (gehoorverslag CGVS, p. 19) en hebben zij dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken. De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn ongeschooldheid of rurale afkomst zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was concrete informatie te geven over de taken die hij een jaar lang uitvoerde bij de ALP. Dat dit in een ondergeschikte rol was doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoeker, ook al had hij een lage functie, in staat is om deze concreet toe te lichten. Er werd hem immers niet gevraagd naar een *“technisch[e] formulering”* of een *“technisch gedetailleerd verslag”*, ook blijkt nergens uit het gehoorverslag dat van een verzoeker *“een niveau van technische of gestructureerde details levert dat vergelijkbaar is met dat van een officier of administratief manager”*, er werd hem gevraagd zijn dagelijkse bezigheden concreet toe te lichten.

Voor wat betreft “de feitelijke werking van de Afghaanse politie in plattelandsgebieden” en “de internationale rapporten” waarnaar verzoeker verwijst stelt de Raad vast dat verzoeker algemene informatie over de werking van de ALP weergeeft waarvan hij stelt dat ze uit rapporten komt van “EASO/EUAA en Human Rights Watch” maar dat hij nergens specificeert welke rapporten het betreft zodat de Raad niet in staat is de informatie die verzoeker weergeeft na te gaan. Het komt de Raad niet toe uit te zoeken op welke rapporten verzoeker doelt. Waar verzoeker stelt dat uit voormelde rapporten blijkt dat de functies die hij beschrijft, “bewaking, wachtdienst en patrouilleren” “komen overeen met de taken die doorgaans worden toegewezen aan ondergeschikte leden van lokale eenheden” wijst de Raad erop dat dit niet wordt betwist. Hiermee biedt verzoeker echter geen verschuiving voor zijn oppervlakkige en vage verklaringen voor wat betreft de concrete inhoud of uitvoering van deze taken. Verder ziet de Raad niet in hoe verzoekers uitleg dat “internationale rapporten” het “vaak” hebben over het rudimentair en onprofessioneel karakter van de ALP, kan duiden waarom hij niet in staat is doorleefde verklaringen af te leggen over zijn eigen bezigheden. Verzoekers overige poneringen zoals dat zijn verklaring dat hij de instructies van zijn commandant heeft opgevolgd overeenkomt met de hiërarchische structuur van een lokale eenheid waarbij lager geplaatste leden niet deelnamen aan de strategische plannen, wijst de Raad er opnieuw op dat hem niet wordt gevraagd naar strategische plannen maar naar concrete voorbeelden of een omschrijving van de door hem vermelde taken, zoals de bevelen die hij diende op te volgen. Verzoekers overtuiging dat zijn verklaringen “te voorkomen dat iemand iets in je richting gooit” bijzonder significant is in de Afghaanse context en dat deze eenvoudige formulering de concrete veiligheidsrealiteit weerspiegelt, kan voormelde vaststellingen niet aan het wankelen brengen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest R.C. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat uitspraken niet geïsoleerd of met een overdreven formalisme mogen worden geanalyseerd, merkt de Raad op dat verweerder wel degelijk het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen samen met zijn documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie heeft beoordeeld.

Voor wat betreft verzoekers verklaringen over het incident dat plaatsvond tijdens een patrouille waarbij hij werd aangevallen door de taliban en het bewustzijn verloor, kan het volgende worden gelezen in de bestreden beslissing:

“U verklaart in dit opzicht dat de taliban u heeft aangevallen tijdens een patrouille (CGVS, p. 12). U werd gevraagd om hierover zo uitgebreid mogelijk te vertellen. U stelt dat u op patrouille was bij een meisjesschool, hierbij werden u en een collega aangevallen. Het CG moest u blijven vragen stellen om meer te weten te komen over dit beweerde incident. Uiteindelijk verklaart u dat u het bewustzijn verloor toen er een bom ontplofte. U stelt gewoon dat u wakker werd in het ziekenhuis van Kaboel (CGVS, p. 12 & 13). U werd gevraagd hoe de aanval van de taliban werd afgeslagen, hoe u de aanslag overleefde, hoe de exacte omstandigheden van de aanval eruit zagen, hoeveel talibanleden er deel van uitmaakten, of er ondersteuning kwam van andere diensten of wanneer dit incident gebeurde, maar op elk van deze bovenstaande vragen bleef u het antwoord schuldig. Telkenmale stelt u dat u het niet wist omdat u het bewustzijn verloor en u aldus niet kon weten wat er gebeurde (CGVS, p. 13). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een doorleefd, gedetailleerd verslag van het gevecht. Uw totaal gebrek aan interesse in hoe u in veiligheid bent geraakt, nadat u het bewustzijn verloor tijdens een aanval van de taliban, ondermijnt uw geloofwaardigheid andermaal in zeer ernstige mate. U werd geconfronteerd met deze hiaten in uw kennis over het incident, en het CG vroeg waarom u niet heeft gevraagd aan uw collega’s hoe u de aanval heeft kunnen overleven (CGVS, p. 14). U stelt louter dat u dit niet heeft gevraagd want “het was niet serieus voor mij, het was niet belangrijk voor mij om te vragen” (CGVS, p. 14). Dergelijke opmerkingen ondermijnen de ernst en geloofwaardigheid van dit incident, en wekken veeleer de indruk dat u dit alles verzonnen heeft.”

Verzoekers stelling dat “[v]an een bewusteloos persoon eisen dat hij een gedetailleerd verslag geeft van wat er gebeurde nadat hij bewusteloos raakte, komt neer op het onmogelijke eisen” laat de pertinente vaststelling van het CGVS ongemoeid dat hij heeft nagelaten bij zijn collega’s na te vragen hoe hij de aanval door de taliban heeft kunnen overleven. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen waar hij stelt dat zijn “[b]ewustzijnsverlies verklaart de feitelijke lacunes”. Het CGVS oordeelde op goede gronden dat de hiaten in zijn kennis en zijn totaal gebrek aan interesse hieromtrent de geloofwaardigheid van dit incident sterk ondermijnen. Verder ziet de Raad niet hoe verzoekers ongeschoold zijn, lage functie of dat “het beschreven type aanval komt overeen met gedocumenteerde Taliban-methode” kunnen verduidelijken waarom hij niet spreekt met zijn collega’s met wie hij dag en nacht samenwerkt over de afloop van een incident waarbij hij bijna het leven zou hebben gelaten. Waar verzoeker nog wijst op trauma en de effecten op het geheugen merkt de Raad op dat geen enkel medisch attest voorligt waaruit blijkt dat verzoeker is getraumatiseerd en dat dit impact heeft op zijn geheugen.

Verder tracht verzoeker het feit dat hij bijzonder weinig kan vertellen over zijn commandant te verschuiven door te wijzen op “internationale rapporten (met name EUAA/EASO en SIGAR)” die aantonen dat “hoewel sommige eenheden inderdaad gebaseerd waren op tribale banden, dit geenszins uniform was”, hij lijst

factoren op die de mate van verbondenheid tussen een commandant en ondergeschikten kunnen bepalen en hij stelt vast dat de ALP geen homogene structuur was, dat de ALP werd gekenmerkt door uiteenlopende praktijken en dat “[d]e rapporten documenteerden ook machtsmisbruik en autoritaire leiderschap in sommige eenheden”. Hij besluit “[h]et feit dat een ondergeschikte geen vertrouwde relatie met zijn commandant onderhield, is daarom niet onverenigbaar met objectieve informatie”.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog baseert op “internationale rapporten (met name EUAA/EASO en SIGAR)” maar nalaat te specificeren welke rapporten het betreft. Verzoeker weerlegt hiermee niet de vaststellingen van het CGVS die zijn gebaseerd op objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de “COI Focus Afghanistan, De ontbinding van de Afghaanse lokale politie (ALP)”, van 3 maart 2025 waaruit hij besluit: “Bovendien blijkt ook dit in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt dat de ALP georganiseerd was in relatief kleine eenheden in dorpen waarbij er tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit. Doorgaans werden ALP-eenheden gemobiliseerd door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap (zie COI: ontbinding van de ALP, p. 13, toegevoegd aan uw administratief dossier [AD]).” (AD: Document 1 in blauwe map). Ook verklaart verzoekers stelling dat het geenszins uniform was dat eenheden van de ALP waren gebaseerd op tribale banden en dat uiteenlopende praktijken de ALP kenmerkten, niet waarom hij er enkel in slaagt vage antwoorden te geven op de vraag welke taken zijn commandant had met wie hij dagelijks samenwerkte. Ook blijkt niet uit verzoekers verklaringen dat de reden waarom hij geen informatie kan geven over zijn commandant is dat hij een autoritair figuur was die zijn macht misbruikte. Immers verklaarde verzoeker: “Ik weet niet waar hij vandaa[n] kwam, en ik durfde hem dat niet vragen, als ik dat zou vragen en als er iets fout zou gebeuren konden ze mij verantwoordelijk achten omdat ik informatie vroeg van hem” (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoekers uitleg dat dit “moet niet letterlijk worden geïnterpreteerd als een westerse juridische logica, maar eerder als de uiting van een rigide gezagsverhouding” waarbij hij stelt dat “[i]n bepaalde lokale contexten kan het bevragen van een meerdere worden geïnterpreteerd als een uitdaging” doet hier niet anders over oordelen. Van verzoeker wordt tevens niet verwacht dat hij zijn commandant aan een bevraging onderwerpt, redelijkerwijze kan worden verwacht van verzoeker, wanneer hij een jaar lang werkt onder een commandant, hij los van diens naam, basisinformatie over deze persoon kan verstrekken. Verzoekers algemeen betoog over “hiërarchische afstand”, het op autoritaire wijze uitoefenen van lokale macht door commandanten wat leidt tot angst en terughoudendheid en zijn analfabetisme doen over het voorgaande niet anders oordelen. Verzoekers overtuiging dat de vage beschrijving van de taken van zijn commandant, namelijk bevelen geven en het schema vaststellen, precies overeenkomt met de rol van een lokale commandant van een ALP-eenheid, waarbij hij niet duidt op welke informatie hij zich baseert, plaatst voormelde vaststellingen van het CGVS niet in een ander daglicht. In casu is tevens geen sprake van een subjectieve beoordeling maar baseert het CGVS zich op de door verzoeker afgelegde verklaringen en objectieve landeninformatie.

Voor wat betreft verzoekers verklaringen over de ontbinding van de ALP kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Daarenboven toont objectieve informatie aan dat de aankondiging tot ontbinding van de ALP er kwam in september 2020 en dat de ALP in het eerste kwartaal van 2021 al voor een groot stuk opgedoekt was (zie COI: de ontbinding van de ALP, p. 12 en 19, toegevoegd aan uw AD). Zelf verklaart u dat de ALP wel nog bestond tijdens uw tewerkstelling en dit tot op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 15 & 16). U werd voorgelegd dat de ALP op dat moment niet meer bestond. Echter verklaart u louter dat dit in uw regio wel zo was (CGVS, p. 16). U wordt wederom geconfronteerd met het gegeven dat sedert oktober 2020 werd aangekondigd dat de ontbinding er zat aan te komen. Opnieuw ontkent u dit en stelt u vlakaf dat dit niet het geval was (Ibid.). De lokale politie was niet ontbonden, er werd enkel van uniform veranderd en naam, doch zou de al de rest hetzelfde zijn gebleven (Ibid.). Het louter ontkennen van objectieve informatie die stelt dat de ontbinding grotendeels was voltooid in het eerste kwartaal van 2021 is dan ook geen ernstig argument of een verschoningsgrond.”

Verzoeker betoogt dat zijn bewering dat in zijn regio “alleen het uniform of de naam is veranderd” overeenstemt met landeninformatie, waarbij hij opnieuw niet specificeert welke specifieke landenrapporten het betreft, waaruit blijkt dat “de veiligheidshervormingen” in bepaalde provincies gedeeltelijk of met vertraging werden doorgevoerd en dat in sommige gebieden eenheden werden geïntegreerd, hernoemd of opgenomen in andere structuren zonder dat hun operationele functies wijzigden of dat sommige lokale eenheden bleven opereren tot de taliban de macht overnamen, soms onder gewijzigde namen of in een hybride situatie.

In het gehoorverslag van het CGVS kunnen volgende verklaringen van verzoeker worden gelezen in verband met de ontbinding van de ALP:

“Op het laatste moment was u nog in dienst voor de ALP, maar uit de info blijkt dat de ALP toen meer bestond. Hoe verklaart u dat u werkte voor een instantie die er niet meer was? Neen, het bestond.

Sinds oktober 2020 via alle kanalen aangekondigd dat de ALP zou stoppen met bestaan en opgaan in de ANP? Neen, het is niet zo. De lokale politie was niet verwijderd, het was over de verandering van ons uniform, van ALP naar ANP. En de rest hadden we alles hetzelfde, zelfde plaats van werken, zelfde personeel, zelfde auto's, de rangers, al die dingen van ervoor hadden wij nog steeds.” (gehoorverslag CGVS, p. 16)

In de aan het administratief dossier toegevoegde “COI Focus Afghanistan. De ontbinding van de Afghaanse lokale politie” van 3 maart 2025 kan inderdaad worden gelezen onder het kopje “4.1.4.3. Een duidelijke breuk met voordien?” dat de transitie van de ALP naar de andere veiligheidstroepen niet altijd voor een zeer duidelijk waarneembare breuklijn zorgde met het verleden. Zo bleef in sommige gevallen het takenpakket erg gelijkaardig als voordien. In voormelde COI-focus wordt vervolgens naar een aantal verklaringen van woordvoerders van de politie en de Afghaanse nationale politie uit bepaalde provincies en districten verwezen die kunnen worden gelezen in een rapport van “Afghanistan Analysts Network (Clark K.), *Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost*”, van 15 april 2021. Dit was echter niet de situatie voor de ALP in verzoekers district Baraki Barak zoals deze wordt beschreven in voormeld rapport:

“In Baraki Barak district of Logar, the ALP had already been in trouble before the transition and the announcement of the disbanding of the ALP, but that announcement had dented morale further and hastened its disintegration, interviewees reported. Shukrullah, former commander of the ALP and now a commander with the ANP, said that by the time of the ALP disbandment, many of his men had already left the force, demoralised by unpaid salaries; it meant there were just 80 ALP left compared to 120 when he had taken command a year previously. Shukrullah said 18 ALP joined the ANA-TF and 12 joined the ANP; others (number unspecified) joined the Uprising Force or left the district for Kabul or other provinces. He said that, in the process of disbandment, ALP checkpoints were abandoned, including in the Baraki Rajan area, Qadir village and around the district centre and there were now only ANSF checkpoints in the district centre itself.” (vrije vertaling: “In het district Baraki Barak in Logar verkeerde de ALP al vóór de overgang en de aankondiging van de ontbinding in moeilijkheden, maar die aankondiging taste het moreel nog verder aan en versnelde het uiteenvallen, zo meldden de geïnterviewden. Shukrullah, voormalig commandant van de ALP en nu commandant bij de ANP, zei dat tegen de tijd dat de ALP werd ontbonden, veel van zijn mannen de eenheid al hadden verlaten, gedemoraliseerd door onbetaalde salarissen; dit betekende dat er nog maar 80 ALP-leden over waren, vergeleken met 120 toen hij een jaar eerder het commando had overgenomen. Shukrullah zei dat 18 ALP-leden zich bij de ANA-TF hadden aangesloten en 12 bij de ANP; anderen (aantal onbekend) sloten zich aan bij de Uprising Forces of verlieten het district om naar Kabul of andere provincies te gaan. Hij zei dat tijdens het ontbindingsproces de ALP-controleposten werden verlaten, onder meer in het gebied Baraki Rajan, het dorp Qadir en rond het districtscentrum, en dat er nu alleen nog ANSF-controleposten in het districtscentrum zelf waren.”)

“For former ALP, now ANP commander Shukrullah, the loss of the ALP posts has meant he and other former comrades cannot leave the district centre. He can no longer go to his village and has sent his family to the provincial centre after they were threatened. “Every day, the enemy attacks us,” he told AAN. “I was injured two weeks ago and am still not better.” The ANP tashkil, he said, is far too small – only 20 men in the district centre, but other interviewees said there was also a reluctance by local men to join the force. Shukrullah said that for now, the ANP is supplied by air.” (vrije vertaling: “Voor Shukrullah, voormalig ALP-commandant en nu ANP-commandant, betekent het verlies van de ALP-posten dat hij en andere voormalige kameraden het districtscentrum niet meer kunnen verlaten. Hij kan niet meer naar zijn dorp en heeft zijn gezin naar het provinciale centrum gestuurd nadat ze waren bedreigd. “Elke dag valt de vijand ons aan,” vertelde hij aan AAN. “Ik raakte twee weken geleden gewond en ben nog steeds niet beter.” De ANP-tashkil, zei hij, is veel te klein – slechts 20 man in het districtscentrum, maar andere geïnterviewden zeiden dat er ook een terughoudendheid was bij lokale mannen om zich bij de eenheid aan te sluiten. Shukrullah zei dat de ANP voorlopig via de lucht wordt bevoorrad.”)

“In our sample, two districts had ALP-turned ANP commanders, Chamkani in Paktia, where a commander came with his men, and Baraki Barak in Logar where very few ALP came over as it had, by that time, already disintegrated.” (vrije vertaling: “In onze steekproef waren er twee districten waar commandanten van de ALP waren overgestapt naar de ANP: Chamkani in Paktia, waar een commandant met zijn manschappen was overgekomen, en Baraki Barak in Logar, waar maar heel weinig ALP-leden waren overgestapt omdat de ALP daar op dat moment al uit elkaar was gevallen.”)

Uit deze informatie volgt dat de ALP in het district waar verzoeker stelt werkzaam te zijn geweest reeds voor de ontbinding uit elkaar was gevallen, dat veel mannen reeds tegen de tijd dat de ALP werd ontbonden, de eenheid al hadden verlaten, gedemoraliseerd door onbetaalde salarissen en dat slechts 12 ALP-leden overgingen naar de ANP. De Raad stelt vast dat deze informatie niet strookt met het beeld dat verzoeker

schetst in die zin dat hij verklaarde dat de situatie ongewijzigd bleef in Baraki Barak districtscentrum waar hij was tewerkgesteld, dat louter het uniform veranderde en voor de rest het personeel hetzelfde bleef. De Raad kan dan ook niet aannemen dat verzoeker werkelijk als lid van de ALP de ontbinding ervan en de overgang naar de ANP heeft meegemaakt.

De vaststelling dat verzoeker helemaal geen kennis heeft van de taliban in zijn regio hoewel uit de taakomschrijving van de ALP die blijkt uit objectieve landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier volgt dat dergelijke informatie cruciaal is wordt door verzoeker volledig ongemoeid gelaten. Deze vaststelling blijft dan ook overeind.

Voor wat betreft de documenten neergelegd door verzoeker waarmee hij zijn tewerkstelling tracht aan te tonen kunnen de volgende overwegingen worden gelezen in de bestreden beslissing:

“Hierbij dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op elke bijzondere vaststellingen met betrekking tot uw documenten. Zo valt op dat op de foto’s die u neerlegt over uw werk duidelijk tekenen van bewerkingen zijn vast te stellen. Zo lijkt u op één van de foto’s groter dan dat u werkelijk bent, en wordt u hiermee geconfronteerd (CGVS, p. 17 & 18). U weerlegt deze vaststelling door louter te stellen dat er geen verschil is en dat u die persoon bent (CGVS, p. 18). Uw loutere ontkenning weerlegt de vaststellingen van het CGVS niet. Tevens is de belichting op uw gezicht anders dan de personen rondom u, hetgeen u opnieuw louter ontkent (CGVS, p. 18).

Op een andere foto, waar u alleen op staat, blijkt duidelijk dat uw gezicht op de foto is geplakt (CGVS, p. 18). De gehele foto is in lage kwaliteit en de pixels zijn zichtbaar, doch is uw gezicht kraakhelder en is er geen enkele pixel meer zichtbaar in de regio van uw gezicht. U wordt geconfronteerd met deze vaststelling, wederom stelt u louter dat dit niet het geval is en dat u de Belgische overheid niet probeert te bedriegen (CGVS, p. 18). Echter kan niet worden ontkend dat de vervalsingen zeer opzichtig zijn.

Hetzelfde relaas bij uw bankkaart en ALP-badge die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag. Wederom zijn er tekenen van fotobewerking, zo heeft u op de bankkaart een (te) lange nek terwijl u op de ALP-badge geen zichtbare nek heeft (CGVS, p. 18). Tevens klopt de uitlijning op uw bankkaart niet. Andermaal ontkent u dat er met de stukken werd geknoeid (CGVS, p. 18). Dat u evenwel meent de asielinstanties te kunnen bedriegen met dergelijke amateuristische bewerkingen, is niet ernstig.”

Met zijn “verduidelijking” dat “in asielzaken hoeven de overgelegde documenten geen perfect en onweerlegbaar bewijs te vormen van de beweerdde feiten” en dat “[z]e kunnen dienen als voorlopig bewijs, ter ondersteuning van een verhaal dat zowel in zijn geheel als afzonderlijk moet worden beoordeeld” brengt verzoeker niets in tegen voormelde concrete beoordeling van zijn werk gerelateerde documenten waaruit blijkt dat ze zijn bewerkt.

Voor wat betreft verzoekers vrees verbonden aan het werk van zijn vader voor de ANP kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker niet weet wanneer hij hiermee is begonnen, hoe lang hij dit heeft gedaan of wat zijn vader deed in het district Baraki Barak. Verzoeker wijst opnieuw op zijn analfabetisme en de “*rurale Afghaanse context*”. Echter kan dit niet vergoelijken waarom verzoeker zelfs niet bij benadering kan aangeven wat zijn vader deed voor de ANP in Baraki Barak als soldaat of dat hij niet ongeveer kan aangeven hoe lang hij voor de ANP werkte. Van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze ongeschoold is of van rurale afkomst, kan verwacht worden dat hij kan antwoorden op essentiële kennisvragen over elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Geenszins werd van verzoeker verwacht dat hij “*exacte chronologische details of precieze administratieve taken*” meedeelde over de werkzaamheden van zijn vader. Er werden hem basisvragen gesteld over de taken van zijn vader en over de periode waarin hij werkzaam was. Ook voor wat betreft de moord op zijn vader werden geen details gevraagd en was verzoeker niet in staat “*essentiële elementen*” weer te geven zoals wanneer hij werd vermoord en de context van de moord. Doet hieraan geen afbreuk verzoekers verwijzing naar niet nader gespecificeerde algemene landeninformatie zoals dat “*[g]erichte moorden op leden van het Algerijnse Nationale Volksleger (ANP) door*

de Taliban voor augustus 2021 zijn breed gedocumenteerd in internationale rapporten (EASO/EUAA, UNAMA)".

Door te wijzen op algemene informatie waaruit volgt dat de taliban leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten viseert en een "*concept 'risico door associatie'*" brengt verzoeker niets concreet in tegen de vaststelling dat hij geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader op hem afstralen of dat zijn familie hierdoor problemen kent. Waar verzoeker hieraan nog zijn eigen werkzaamheden voor de ALP koppelt, volgt uit het voorgaande dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde vaststellingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geïntenseerde vrees voor vervolging.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.4.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken (*'De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek

ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de "*Imam*". Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban*", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de

taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie."*

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe te wijzen op algemene landeninformatie, rechtspraak van de Raad en zijn verblijf in België. Hij betoogt dat *"het loutere verblijf van verzoeker in België [is] ipso facto problematisch [...] in geval van terugkeer"*.

Bij zijn aanvullende nota van 5 mei 2026 voegt hij nog volgende documenten die hij verder niet inhoudelijk betreft op zijn situatie in de nota:

- Inschrijvingsformulier schooljaar: 2025-2026 voor Nederlandse les.
- Loonfiches voor de maanden april 2025, mei 2025, september 2025, oktober 2025 waaruit blijkt dat verzoeker werkte als seizoenarbeider.
- Gelegenheidsformulier – 2026 – tuinbouwsector.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker aan de slag is en zich heeft ingeschreven voor Nederlandse les, weliswaar lovenswaardig is, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier werkt of zich heeft ingeschreven voor Nederlandse les, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten "een tijdje" na de machtsovername door de taliban die plaatsvond op 15 augustus 2021 (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hij was op dat moment 32 jaar oud, op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 20 oktober 2024 in België toe en verblijft hier afgerond anderhalf jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen het anderhalf jaar dat hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog regelmatig contact te hebben met zijn echtgenote (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker nog op “*de recente situatie in Afghanistan*” en betoogt dat “*het structureel en systemisch mensenrechtendeficit*” waarvan sprake sinds de machtsovername door de Taliban, in 2025 aanhoudt. Hij verwijst vervolgens naar twee verslagen van UNAMA, “*Human Rights Situation in Afghanistan: Januari – March 2025 Update*” en “*Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update*”, waarin grootschalige mensenrechtenschendingen worden gedocumenteerd. Vervolgens gaat hij specifiek in op mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van personen die onvrijwillig terugkeren naar Afghanistan waarbij hij verwijst naar “*UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees*”, van 24 juli 2025. Hij benadrukt dat uit dit rapport blijkt dat “*langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering*”. Hij besluit dat “*staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non-refoulementsbeginnsel in het internationaal recht*”. Hij vervolgt dat ook ngo's een “*consistent en verontrustend beeld*” schetsen waarbij hij verwijst naar mensenrechtenschendingen en de preciaire humanitaire situatie zoals gerapporteerd in “*Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan*”. Volgens hem vergroten deze omstandigheden de kwetsbaarheid van personen die terugkeren naar Afghanistan, “*in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst*.” Hij stelt dat het van belang is voormelde landeninformatie, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België, te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Vervolgens bespreekt hij algemeen drie elementen waarvan hij stelt dat ze relevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek waarbij een eerste relevant element de “*lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan*” is. Hij wijst er in dit verband op dat de “*de facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen*”, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een Westers land of wegens afwijkend gedrag waardoor langdurige afwezigheid uit Afghanistan tot een verhoogd risico bij terugkeer leidt. Volgens verzoeker blijkt dit uit het voormeld rapport van UNAMA/OHCHR van 24 juli 2025 evenals uit “*het laatste verslag van UNAMA*” van september 2025 waaruit hij uitgebreid citeert. In het citaat van verzoeker waarin de problematische mensenrechtensituatie in Afghanistan onder de Taliban wordt besproken, kan voor wat betreft terugkeer worden gelezen dat UNAMA verwijst naar zijn rapport “*No safe haven, human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan*” waarin mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd ten aanzien van personen met specifieke risicoprofielen die gedwongen terugkeerden naar Afghanistan. De problematische mensenrechtelijke en humanitaire situatie in Afghanistan wordt verder geschetst door verzoeker aan de hand van citaten uit “*UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Women's Repression and Summary Trials in Afghanistan*”, van 11 augustus 2025, “*verslag van UNAMA van 10 december 2025*”. Verzoeker besluit dat er een vaststaand risico is dat zijn basisrechten en mensenrechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Afghanistan en dat deze schendingen het gevolg zijn van een politiek gevoerd door de de facto overheden.

Vervolgens wijst verzoeker op een tweede essentieel element, zijn integratie in België. Hij gaat hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken, dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft. Hij wijst hierbij op een bron van Statbel en een rapport van Myria, “*Migratie in cijfers en in rechten 2025*”. Hij betoogt dat “*integratie-elementen*” een rol spelen bij de beoordeling of een verwijderingsmaatregel evenredig is. Voor wat betreft terugkeer naar Afghanistan voert verzoeker aan dat wanneer “*iemand*” jarenlang een leven in België heeft opgebouwd dit immers een disproportionele inmenging kan betekenen in het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Tot slot wijst verzoeker nog op de “*Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025*”.

Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer waarbij hij voornamelijk uitgebreid citeert uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025. Hij voert aan dat hieruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders uit het Westen zeker problematisch blijft. Hij benadrukt dat IOM niet meewerkt aan terugkeer uit het Westen, stelt dat SEM zelf toegeeft “*dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat*”, dat het aantal terugkeerders gemonitord door UNHCR, waarbij werd vastgesteld dat 98% geen fysieke veiligheidsproblemen ondervond bij terugkeer, slechts een klein deel is van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije en dat bovendien wel degelijk problemen werden gerapporteerd. Verder stelt hij dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen tijdelijke en permanente terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn en verwijst hierbij naar een VN-rapport van juli 2025. Verzoeker stelt dat wordt bevestigd door berichtgeving over een recente aardbeving die plaatsvond op 3 november 2025. Waarbij hij wijst op een persbericht van de New York Times van 2 november 2025.

De Raad stelt vast dat verzoekers algemeen betoog geen afbreuk doet aan voormelde individuele beoordeling waaruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een risicoprofiel heeft waardoor hij

in de negatieve aandacht van de taliban zou komen bij terugkeer noch heeft aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker ten einde een verzoek om internationale bescherming te beoordelen maar hij beperkt zich tot veralgemeende stellingen en het citeren van landeninformatie zonder dit op zijn concrete individuele situatie te betrekken. De Raad stelt vast dat nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat wordt gerapporteerd over mensenrechtenschendingen ten aanzien van terugkeerders louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de zeer strikte versie van de sharia toegepast door de taliban die leidt tot mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Waar verzoeker nog algemeen ingaat op het aspect integratie in België; wijst de Raad erop dat, los van het feit dat niet blijkt dat hij is geïntegreerd in de Belgische samenleving, het feit dat een persoon in België zou zijn geïntegreerd niet betekent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekers algemeen betoog over integratie en een multiculturele samenleving is op dit vlak niet dienstig. Voor wat betreft de rol die integratie speelt bij het al dan niet nemen van een verwijderingsmaatregel in het kader van artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar voormelde COI-Focus over kindhuwelijken aangezien hier in verzoekers geval geen sprake van is.

Tot slot toont verzoeker door algemeen te citeren uit het eerder in dit arrest besproken rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025 en hierbij een aantal kanttekeningen te plaatsen niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd door de taliban. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door op te werpen dat IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen, en dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Door nog te stellen dat SEM zelf toegeeft "*dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat*" en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd brengt verzoeker niets in tegen bovenvermelde bevindingen dat de SEM tijdens zijn onderzoek geen bewijs heeft gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36). Dit blijkt ook uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota weergegeven citaten. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

3.3.8.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is aldus of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog in het verzoekschrift waarbij hij verwijst naar algemene landenrapporten en besluit "*[i]n het licht van het voorgaande moet worden geconcludeerd dat het risico dat verzoeker in een situatie van extreme verdorvenheid terecht komt, wel degelijk voor rekening van de Taliban komt*" toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een

schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “violence against civilians” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “battles” en “explosions/remote violence”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet

het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “Afghanistan Country Focus”, januari 2026, p. 60-63).

Verzoeker toont het tegendeel niet aan met het betoog in zijn aanvullende nota waar hij wijst op persartikels van 15 maart 2026 en 17 maart 2026 uit de New York Times en meent dat de bijzondere onveiligheid als gevolg van de Pakistaanse aanvallen minstens de subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 nog steeds actueel.

2.3.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES